

Roomalaiskirjeen selitys 22

Room. 9:1–13

Israel ja Jumalan lupaukset

Tähän mennessä Paavali on Roomalaiskirjeessään esittänyt pääasiat siitä, kuinka ihmisestä tulee Jumalalle kelpaava. Se ei tapahdu yrittämällä noudattaa Jumalan lakia. Se tapahtuu, kun ihminen uskoo Jeesukseen ja hänen tekemäänsä syntien sovitukseseen. Tähän kuuluu myös se, että ihmisestä tulee Jumalan lapsi. Hän saa sisimpäänsä Jumalan Hengen, joka saa hänen henkensä huokaamaan Jumalalle: ”Isä!” Tämä on lohdutuksena sitä vastaan, että kristityn elämässä on yleensä paljon kärsimyksiä ja vastoinkäymisiä. Ne ovat kuitenkin täysin voimattomia erottamaan Jeesukseen uskovaa Jumalasta ja hänen rakkaudestaan.

Noin ehkä voitaisiin hyvin lyhyesti esittää Paavalin Roomalaiskirjeen lukujen 1-8 asiat.

Seuraavaksi Paavali siirtyy käsittelemään uutta teemaa: *Israelin kansaa ja sen suhdetta Jumalaan*. Tämä on tarpeellista siksi, että Israelin kansa on Jumalan itselleen valitsema omaisuuskansa. Ongelmaksi nousee kuitenkin se, että he eivät kansana kääntyneet uskomaan Jeesukseen. Mikä siis on heidän suhteensa Jumalaan?

Vakuutan Kristuksen nimessä, että puhun totta, ja Pyhän Hengen valaisema omatuntoni todistaa, etten valehtele: Minulla on sydämässäni raskas suru ja lakkaamaton tuska. Toivoisin suorastaan, että itse olisin kirottu ja erotettu Kristuksen yhteydestä, jos se vain auttaisi veljiäni, oman kansani jäseniä (Room. 9:1–3)

Paavalin raskas suru johtuu siitä, että hänen oma kansansa, juutalaiset, olivat joutuneet Jumalan valmistaman pelastuksen ulkopuolelle, koska he eivät olleet uskoneet Jeesukseen. Paavaliin tämä sattui niin kovasti, että hän olisi ollut valmis uhraamaan oman autuutensa, jos siitä vaan olisi jotain hyötyä.

Ovathan he israelilaisia, jotka Jumala on ottanut lapsikseen ja joille hän on antanut kirkkautensa. Heidän kanssaan hän on tehnyt liitot, heille hän on antanut lain, jumalanpalveluksen ja lupaukset. Heidän ovat kantaisät, heistä on Kristus ihmisenä lähtöisin, hän, joka on kaiken yläpuolella, ikuisesti ylistetty Jumala, aamen! (Room. 9:4–5)

Tuossa Paavali luettelee juutalaisten etuoikeuksia, jotka selittävät, miksi hän rakastaa kansaansa niin syvästi ja miksi sen joutuminen Kristuksen ulkopuolelle koskee häneen niin kovin.

- Jumala on ottanut tuon kansan lapsikseen.
- Hän on antanut heille ”kirkkautensa”, joka kulki heidän kanssaan Egyptistä lähdettäessä ja asui Jerusalemin temppelissä.

- Tuo kaikki perustui liittoihin, jotka Jumala oli tuon kansan kanssa tehnyt. Niitä olivat Abrahamin kanssa tehty liitto, jonka Jumala vahvisti hänen poikansa Iisakin ja tämän pojan Jaakobin eli Israelin kanssa. Hyvin merkittävä oli myös Mooseksen kautta solmittu liitto, johon kuului lain ja jumalanpalvelustapojen antaminen.
- Juutalaisille Jumala oli antanut myös lupauksen omasta maasta ja siihen liittyvästä siunauksesta. Samoin hän oli antanut heille lupauksen tulevasta Messiaasta.
- Juutalaisilla oli myös Jumalan erityisesti siunaamat Jumalan kansan kantaisät, em. Abraham, Iisak ja Jaakob.
- Heistä polveutui suurin Jumalan juutalaiselle kansalle antama siunaus, Jeesus Kristus. Hän, Jumalan Poika eli Jumala itse, oli inhimillisen syntynsä kannalta juutalainen, Israelin kansan jäsen.

Nuo Jumalan juutalaiselle kansalle antamat etuoikeudet Paavali mainitsee, jotta kävisi ilmi, miten paljon hän kunnioittaa ja rakastaa omaa kansaansa. Tämä johtuu ilmeisesti siitä, että Rooman kristityt tiesivät huhupuheiden perusteella jotain siitä, kuinka Paavali oli pakanain apostolina joutunut väli-rikoon juutalaisten ja myös monien juutalaiskristittyjen kanssa. Paavalin tarvitsi siksi tehdä tyhjäksi syytös siitä, että hän halveksi juutalaisia.

Paavali kuitenkin opetti, että juutalaiset olivat joutuneet sivuun Jumalan Kristuksessa valmistamasta pelastuksesta. Mutta Raamatun mukaan juutalaiset ovat Jumalan omaisuuskansa. Tarkoittaako se, että Raamattuun ei voikaan luottaa? Ei tarkoita.

Jumalan sana ei ole voinut raueta tyhjiin (Room. 9:6)

Tämä on tarpeen todeta. Joku voisi nimittäin sanoa, että Jumalan sanassa eli Vanhassa testamentissa Israelin kansalle annettu lupaus on pettänyt. Paavali on sitä mieltä, että niin ei ole käynyt:

Eivät kaikki israelilaiset kuulu tosi Israeliin, eivätkä kaikki Abrahamin jälkeläiset ole oikeita Abrahamin lapsia. Onhan sanottu: "Vain Iisakin jälkeläisiä sanotaan sinun lapsiksesi." Tämä tarkoittaa, etteivät Jumalan lapsia ole luonnolliset jälkeläiset vaan että jälkeläisiksi luetaan lupauksen voimasta syntyneet lapset (Room. 9:6–8)

Kaikki Israelin kansan jäsenet eivät kuulu todelliseen Israeliin eli Jumalan kansaan. Pelkkä lihallinen polveutuminen Abrahamista ei riitä Jumalan kansan todellisen, hengelliseen jäsenyyteen.

Tästä on vertauskuvallisena esimerkkinä Abrahamin oma perhe-elämä. Hän sai muitakin lapsia kuin Iisakin, esimerkiksi orjattarensa Haagarin synnyttämän Ismaelin. Jumala sanoi kuitenkin Abrahamille, että Jumalan silmissä varsinaisia Abrahamin perillisiä olisivat ainoastaan Abrahamin laillisesta vaimostaan eli Saarasta saama poika, Iisak.

Mikä Iisakissa sitten oli niin erityistä? Se, että hän oli syntynyt *Jumalan lupauksen voimasta*.

Iisakin syntyessä sekä Abraham että Saara olivat jo normaalin lastensaamisiän rutkasti ohittaneita vanhuksia. Heille syntyi siitä huolimatta perillinen, Iisak, pelkästään siitä syystä, että Jumala niin lupasi ja Abraham uskoi tähän lupaukseen. (Vaikka hän selvästi välillä horjui uskossaan, minkä mm. orjatar Hagarin kanssa maailmaan saatettu poika Ismael osoitti todeksi)

Lupaus kuului näin: "Ensi vuonna samaan aikaan palaan sinun luoksesi, ja silloin Saaralla on poika." (Room. 9:9)

Tämän lupauksen voimasta Iisak syntyi. Abrahamin ja Saaran ruumiillinen valmius ei saanut sitä aikaan, vaan sen mahdollisti Jumalan lupaus. Siihen lupaukseen perustui siis Jumalan todellisen kansan, hengellisen Israelin kansan olemassaolo.

Tämä osoittaa Paavalin mukaan, että hänenkään aikanaan eivät kaikki Israelin kansan jäsenet todellisuudessa olleet Jumalan hengellisen kansan jäseniä.

Eikä tämä ollut ainoa kerta. Rebekan pojilla oli yksi ja sama isä, meidän kantaisämme Iisak. – Jo ennen kaksospoikien syntymää, ennen kuin he vielä olivat tehneet mitään hyvää tai pahaa, Jumala sanoi Rebekalle: "Vanhempi on palveleva nuorempaa." Näin Jumala osoitti, että hänen suunnitelmansa perustui hänen omaan valintaansa, ei ihmisen tekoihin vaan kutsujan tahtoon. Onhan kirjoitettu: "Jaakobia minä rakastin, mutta Esauta vihasin." (Room. 9:10–13)

Se, että Jumalan kansaan ei synnytä pelkän biologisen polveutumisen kautta, sen osoittaa Abrahamin ja Saaran ja Iisakin tapauksen lisäksi heitä seuraava sukupolvi. Iisakilla oli nimittäin vaimo, Rebekka, jolle syntyi Iisakin siittämät kaksospojat, joista Esau oli muutamia minutteja vanhempi. Inhimillisen perimysjärjestyksen mukaan Eesaun olisi pitänyt olla esikoisoikeuden saaja ja Iisakin Jumalalta saaman siunauksen saaja ja siis Jumalan kansan jatkaja.

Näin ei kuitenkaan tapahtunut. Biologinen esikoisuus ei ollut Jumalan silmissä ratkaisevaa. Jumala ilmoitti, että nuorempi kaksosista, Jaakob, olisi tuo siunattu, jonka kautta Jumalan kansan omakseen saama siunaus jatkuisi.

Tällä kaikella Paavali halusi sanoa, että Jumalan lupaukseen uskomisen on se, mikä tekee ihmisestä Jumalan kansan jäsenen. Näin asia oli ollut Jumalan kansan historiassa, Abrahamin, Iisakin ja Jaakobin kohdalla. Abraham oli uskonut Jumalan lupaukseen jälkeläisistä. Jumala oli lukenut tuon uskon hänelle vanhurskaudeksi ja antanut lopulta hänelle ja hänen vaimolleen syntyä Iisakin; siitakin huolimatta, että inhimillisesti katsoen se oli mahdotonta. Sen sijaan pelkkään biologiseen polveutumiseen perustuva jälkeläisyys ei toimi, ja sen osoittaa Ismaelin tapaus.

Näin asia on Paavalin mukaan yhä. Eivät kaikki lihallisen polveutumisen mukaan Israelin kansaan kuuluvat silti ole todellinen Jumalan kansa. Se kansa on hengellinen, ja siihen kuulumisen perustuu edelleen Jumalan lupauksiin uskomiseen; nimittäin Jumalan Messiaasta antamaan lupaukseen uskomiseen. Nyt tuo Messias on tullut maailmaan Nasaretin Jeesuksessa. Jumalan todellisen Israelin kansan jäseniä ovat siis ne, jotka uskovat Jeesukseen.

Mutta ne juutalaiset, jotka eivät Jeesukseen usko, he ovat Paavalin mukaan ainoastaan lihallisessa mielessä Israelin kansan jäseniä. Heitä voi verrata Abrahamin jälkeläiseen Ismaeliin, joka tosiaan lihallisessa mielessä polvetui Abrahamista. Mutta koska hänen syntymässään ei ollut vaikuttamassa usko Jumalan lupaukseen, ei hän biologiasta huolimatta ollut Abrahamin perillinen eikä oikean Jumalan kansan jäsen.

Näin Paavali osoittaa, että ei Jumalan sana ole rauennut tyhjiin. Ne juutalaiset, jotka eivät usko Jeesukseen, eivät he alun perinkään ole olleet Jumalan kansaa.

Mitä tämä merkitsee meidän kannaltamme?

No ainakin sitä, että meidän kristittyjen ei tarvitse tuntea hengellistä alemmuutta juutalaisia kohtaan. Meikin olemme Jumalan kansan jäseniä, yhtä lailla kuin he. Jumalan kansan jäsenyys ei nimittäin varsinaisesti perustu biologiseen polveutumiseen vaan Jumalan Jeesuksesta antamien lupauksen uskomiseen.

Toisaalta tämä merkitsee myös sitä, että juutalaisten parissa pitää tehdä lähetystyötä. Vaikka ihminen olisi juutalainen, hänen suhteensa Jumalaan toimii Jeesuksen kautta, ei muuten. Jos joku juutalainen väittää olevansa Jumalan kansaa pelkän Mooseksen lain ja juutalaisen syntyperän ja juutalaisen kulttuurin kautta, Paavalin mielestä hän on hengellisesti verrattavissa Abrahamin orjattaren Hagarin poikaan Ismaeliin, joka ei kuulunut Jumalan kansaan. Jotta tällaisesta pelkästään nimellisesti ja biologisesti israelilaisesta tulisi oikea israelilainen ja Abrahamin hengellinen jälkeläinen, hän täytyy kuulla ilosanoma Jeesuksesta ja hänessä olevasta vanhurskaudesta ja ottaa se uskossa vastaan omalle kohdalleen. Vain näin hän löytää oman juutalaisen kulttuurinsa ytimen, Jumalalta saadun ytimen.

Näin ollen on virheellistä intoilua se, kun jotkut kristityt suunnittelevat Jerusalemin temppelin uutta rakentamista ja temppelin uhrien aloittamista uudelleen. Se olisi muka edellytys Jeesuksen toiselle tulemiselle.

Väärin on myös sanoa, että Jumalan siunauksen edellytyksenä olisi Israelin valtion politiikan kritiikin hyväksyntä, tekipä Israel mitä hyvänsä.

Ei, Israelin valtion mahdollisesti tekemiin vääryyksiin on suhtauduttava samoin kuin kaikkien muitten valtioiden tekemiin vääryyksiin. Jumalan siunauksen edellytyksenä on ennen kaikkea se, että uskoo Jeesukseen, ei mikään muu.

Mutta jos ihminen uskoo Jeesukseen, sen pitäisi vaikuttaa niin kuin se vaikutti Paavalissa. Hän kunnioitti ja arvosti juutalaisia ja heidän kulttuuriaan. Sillä sitä kansaa ja sen kulttuuria Jumala on käyttänyt pelastushistoriansa toteuttamisessa verrattomasti enemmän kuin mitään muuta kansaa. juutalaisten kautta hän on antanut meille monoteismin, Raamatun ja Messiaan, Nasaretin Jeesuksen. Eikö tällaista kansaa pitäisi rakastaa?

Kyllä pitäisi. Paavali on tästä esimerkkinä. Hän rakasti ja arvosti juutalaista kansaa niin paljon, että olisi ollut valmis joutumaan Jumalan kiroamaksi, jos se olisi auttanut juutalaisia uskomaan Jeesukseen.